Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. VI БРОЙ 2 (260) – 11.09.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

НЕДЕЛЯ ПРЕДИ ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Никой не е възлязъл на небето, освен слезлия от небето Син Човеческий, Който пребъдва на небето. И както Моисей издигна змията в пустинята, тъй трябва да се издигне Син Човеческий, та всякой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен.

Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен.

Защото Бог не проводи Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него.

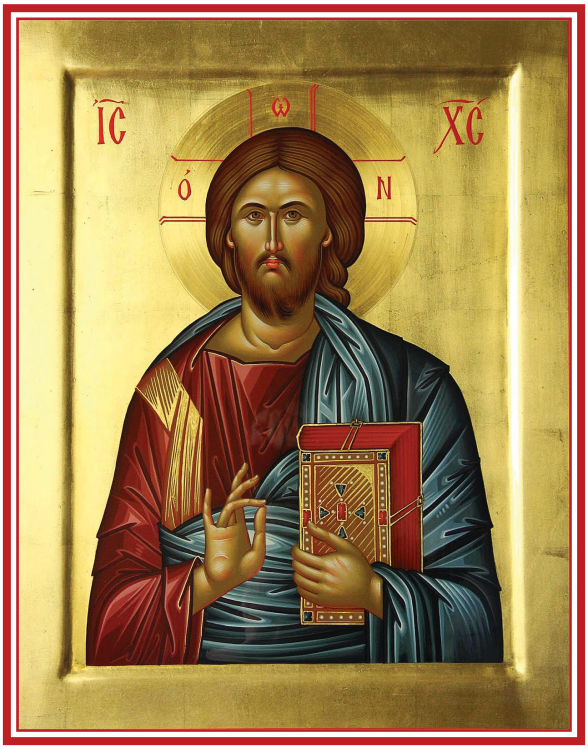
Който вярва в Него, не бива съден, а който не вярва, е вече осъден, задето не е повярвал в името на Единородния Син Божий. (Иоан 3:13–17)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРОПОВЕД В НЕДЕЛЯ ПРЕДИ ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В името на Отца и Сина и Святого Духа.

В тази неделя пред Въздвижение на Кръста Господен се чете, може би, най-радостния, най-обнадеждаващ откъс от Евангелието: за това, че Бог дошъл в света не, за да съди света, а за да спаси света. Сам Господ дошъл в цялата Си чистота, в цялата Си святост, но в облик на човек. И Той ни е показал, как може да живеем, ако искаме още на земята да принадлежим на вечността, т.е. на царството на любовта, и да създадем около нас това царство на любовта, за което всички мечтаят и което ние всички ежечасно разрушаваме…

Христос дошъл не да съди света. Ще дойде време, когато целият свят, всеки от нас ще застане пред Божието лице, и тогава ще видим, колко безсмислен, колко напразен, колко пуст е бил нашият живот, как ние сме се грижили за всичко, освен за това как да станем в пълния смисъл на тази дума хора… Как сме живяли, грижейки се за всичко, трудейки се над всичко – и никога не сме построили ни една община, където би царствала самозабравящата, ликуващата, победоносната любов. И вгледаме ли се в Господа, ще видим в Него истинския човек, какъвто всеки от нас би могъл да бъде по Неговата благодат и сила, и милост.

И тогава ще ни стане болно, това ще бъде съд над нас: че е дошла любовта, и ние сме я презрели, че дошъл Бог да ни яви цялата пълнота на нашето човешко величие, и ние все пак сме останали не само нищожни, но доста нищожни!.. И че хорското общество, което би могло да бъде икона на любовта на Светата Троица, ние сме превърнали в ад, в пустиня, където може да умреш, изгладнял за човешко отношение.

Но сега Христос дошъл като Спасител, сега за всеки от нас има някакво време напред – може би, час, а може би – години. Умират и млади, живеят дълго и дълго някои хора, на времето не бива да се разчита, защото можеш да се измениш в един миг, а можеш да не се промениш за десетилетия. Апостол Павел в един миг станал друг човек, а ние живеем, живеем, носим на себе си името Христово, а все пак оставаме толкова чужди на евангелската красота, на евангелската слава.

И нека се опитаме да приемем насериозно тези Христови думи. Той дошъл сега в света като Спасител, не като съдия, а спасението е в това да станем просто хора, всеки от нас да стане човек по образа на създалия го Бог. Цялото Евангелие само за това говори! Да се задълбочим в Евангелието, внимателно, не като в разказ за Христос и за други хора, а като в книга, където ни се разказва, как ние самите да станем такива хора, които влизат в Царството Божие, със сияещ поглед, с ликуващи сърца, влизат в него, както се завръщат накрая у дома след дълъг трудов ден.

Да се задълбочим в Евангелието и да поставим пред себе си въпроса: какво ми казва Господ на мен днес, мога ли аз да приложа Неговите думи към моя живот, сега, за да се изправи той, да стане достоен за моето човешко, за моето християнско звание? И ако ние ден след ден се опитваме да направим нещо, да чуем словото Господне, макар в едно Негово изречение и да го изпълним в течение на един единствен ден – то когато дойде време да напуснем този свят, ние ще се окажем изменени, нови, и ще ни се открие Царството Божие, като радост, а не като страх. **Амин**!

Автор: ***Митрополит Антоний Сурожски***

Източник: ***http://www.pravmladeji.org/***

ВЪЗДВИЖЕНИЕ (ВЪЗДИГАНЕ) НА ЧЕСТНИЯ И ЖИВОТВОРЯЩ КРЪСТ ГОСПОДЕН

Когато благочестивата царица Елена разрушила храма в чест на порока, издигнат от езичниците на лобното място на Спасителя, като разкопали основите му, намерили три кръста. Всички се чудели как да разберат на кой от тях е бил разпънат Спасителят на света и кои са кръстовете на двамата разбойници, разпънати от двете му страни.

В това време се случило да носят един мъртвец за погребение. Патриарх Макарий спрял шествието и наредил да допират един след друг всеки от кръстовете до тялото на починалия. От допирането на два от кръстовете не се случило нищо, но още щом поднесли третия Кръст, животворящият символ на нашето спасение, мъртвецът станал от ковчега.

Светата царица с небесен възторг паднала на колене пред Кръста на Спасителя и Го целувала безброй пъти. Същото направили останалите държавни сановници. Но поради стечението на огромен народ, по-голямата част от християните не само не могли да се допрат, но и дори да видят скъпоценната светиня, а всички на висок глас молели поне отдалеч да успеят да погледнат Кръста, Светейшият патриарх като се изкачил на едно възвишение, издигнал нагоре Дървото, от което произлезе истинския ни живот, и Го показал на народа, който с висок глас възкликнал: *„Господи помилуй!“*.

Оттогава е установен празникът Въздвижение на животворящия Кръст Господен, който продължава да се празнува и до днес от Светата Православна Църква.

Автор: ***протойерей Григорий И. Мансетов***
Из: ***„Училище за благочестие“***

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ •

В ПАМЕТ НА СВЕТА МЪЧЕНИЦА ЛЮДМИЛА

16 СЕПТЕМВРИ

Блажената Людмила била родом от Сърбия, дъщеря на сръбския княз. Омъжили я за чешкия княз Боривой. По това време чешкият народ още не бил кръстен, а самият Боривой и неговата млада съпруга били езичници. След женитбата си те повярвали в Христа и се кръстили в името на Отца и Сина и Светия Дух, построили църкви и поставили в тях свещеници. Те имали трима сина и една дъщеря. На тридесет и шест годишна възраст Боривой починал. Блажената Людмила понасяла своята мъка с пълна преданост на Божията воля и раздавала на бедните цялото си имущество. Синът ѝ Братислав наследил престола на своя баща и след като управлявал народа си тридесет и три години, също починал.

Властта поел Вячеслав, внукът на света Людмила. Но майка му възненавидяла свекърва си и всячески се стараела да я погуби. Като научила за това, света Людмила се оттеглила в град Течин. Снаха ѝ подучила двама боляри и ги изпратила в Течин да убият блажената Людмила. Когато отишли там, злодеите събрали и много други подобни на тях зли хора. Една вечер те обкръжили двора и двореца, където се намирала блажената Людмила, разбили вратите и влезли вътре. Те хванали светата княгиня, хвърлили върху шията ѝ и я удушили. Така блажената Людмила угодила на Бога и пострадала мъченически.

Това се случило в събота, в първия час на нощта. Тогава светата била на шестдесет и една години. Бог прославил с много чудеса мястото на нейното погребение. Тя не била погребана в църква, а под градската стена. Всяка нощ над това място се появявали горящи свещи, а един слепец прогледнал, когато се докоснал до пръстта на гроба ѝ. Като научил за тези чудни знамения, нейният внук Вячеслав пренесъл мощите ѝ в град Прага и ги положил в църквата на свети Георги, където и днес те явяват много знамения и чудеса.

© Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите („Четьи-Минеи“) на св. Димитрий Ростовски.

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

МОНАШЕСКИЯТ ЖИВОТ

АТОНСКИ БЕСЕДИ

(продължение от бр.259)

13 Какво е безгрижие и как да се борим с него?

Трябва да ви кажа, че дори само споменът за него извиква у мен чувство на страх. Безгрижието! То е най-ужасното оръжие против страстното, създадено от пръст наше тяло, оръжие, което дяволът винаги има под ръка, за да се сражава с нас.

Удоволствие и печал – това са най-силните оръжия и средства, посредством които безгрижието и нерадението действат и се задържат в човека. Като от противно на човешкото естество начало, от тях можем да се избавим единствено с подвиг и тежък труд. И именно тук човек често се предава.

Нито удоволствието, което предлага светът, който лежи в зло (**1 Иоан. 5:19**), нито още повече печалността са били присъщи на човешката природа в състоянието, в което тя е излязла от ръката на Твореца, и поради това след падението неразумното начало се стреми насила да я по-

кори. Ние, по словата на апостол Павел, сме *„продадени на греха"* и поради това, когато постъпките, извършени против волята ни, пораждат униние, тогава редом с него израства и злото, наричано безгрижие.

Усърдие и старание – ето нашите средства и движещата сила в нашия подвиг, в зависимост от която с помощта на благодатта ние преуспяваме на духовното си поприще. И по тази причина врагът ни напада често, за да попречи на преуспяването ни.

На безгрижието, в ущърб на нашето спасение, спомагат както естествените причини, така и причини, противни на естеството.

Естествени причини са тези, които предизвикват поява на страстите – тоест условията на обичайния ни живот, като климатичните условия, лошото хранене, прекомерният труд, също така всички извънредни или странни събития и т.н.

От противоестествените можем да посочим презрението към нашите задължения – когато сме заробени от многочислени страсти и привички, нарушаваме нравствените закони и сме подложени на такива страсти, като гняв, мъст, осъждане, измяна и други подобни.

Всичко това не само предизвиква, но и засилва безгрижието и разпуснатостта на човека, и постепенно го убива, или по-точно е самата смърт.

Спасението е в постоянството в това духовно направление, което сме избрали, и в последователността при изпълнението на задълженията ни – което се постига с настойчиво следване на правилата на духовния живот, с непрестанно помнене на смъртта, на Страшния Съд, и на мястото, където се намират осъдените грешници, на безкрайността на вечната присъда, и като следствие – пребиваването заедно с оръдията на вечната погибел, както и с всичко, което извиква у нас ужас и е описано от Господа.

Също така много помага – като противоотрова на този грях – спомнянето на страстите Господни и на борбата, която са водили от века подвижниците, и особено мъчениците, които не милееха за душата си дори до смърт (**Откр. 12:11**).

Ако искаме да се уверим, че безгрижието, което се задържа в нас, не се поражда от естествени причини (като например от нещо, което силно ни е подействало), то в този случай трябва да изследваме как се трудим, как се храним, какво е поведението ни, и ще видим, че не сме правили нищо, което е могло да предизвика излишна умора, ще ни стане ясно, че това е бран от сатаната, и трябва да ѝ се противим. Но правилния отговор и решението на този проблем можем да получим само с молитва и самоукорение.

(следва продължение)

Автор: ***Старецът Иосиф Ватопедски***

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

АКО ОТПАДНЕ ОТ ХРИСТА, ЧОВЕК ОТПАДА ОТ ЕДИНСТВЕНАТА БЕЗОПАСНА ОСНОВА

В историята на света най-важни са две събития: Първото пришествие на Господ Христос и Второто Му пришествие. Първото е сеитба, второто – жътва; първото показа и даде на човешкия род всички Божествени истини и сили за спасението на хората от греха, смъртта и дявола, второто ще покаже и ще направи явно как човешкият род се е възползвал от това. Това е всецялото Евангелие на Спасителя и всичко, което то е предизвиквало и предизвиква в човешките души: целият Бог и целият човек във всичките си истини и безкрайности. Затова никой от хората не може да знае, кога човешкият род ще узрее за последния Христов съд. Това е тайна, света тайна, към която християнинът смирено върви чрез молитва и надежда на човеколюбивия Спасител, водейки евангелски живот (**ср. 2 Сол. 2:3,4**).

Христос в света? Бог в света, Бог с всички Божествени съвършенства в плът. Това е безкрайна радост за хората, но е безкрайна мъка за бесовете. *„Защо си дошъл да ни мъчиш?"* (**ср. Лук. 8:27**) – постоянно гласно и негласно се отронва от мрачните и смърдящи уста на всички бесове, които чрез греховете са направили от този свят арена на смъртта, мъката и страданията и са го превърнали в преддверие на ада. С цел съпротива спрямо Божественото Христово добро бесовете в този свят непрестанно мобилизират цялата си злоба, украсяват я, маскират я, за да я направят привлекателна за хората. Главната, най-главната им работа в земния свят е – да се борят срещу Христа чрез хората. Те знаят, от горчив опит знаят, че в никакъв случай не могат да победят Господа Христа, но най-голямата им радост е да отвърнат хората от Христа, да не им позволяват да идват при Христа, да ги съблазняват в Христа, понеже разбират, че с това скланят хората към всяко падение и към най-голямото – отпадане.

Ако отпадне от Христа, човек отпада от единствената безопасна основа, защитаваща от смъртта, греха и злото, и тогава дяволът го въвлича в кръговрата на греха, страстите и изкушенията и накрая го натиква в своето царство – в ада.

Това, с което човек се държи за небето, за безсмъртието, за вечността, за вечната истина, за вечния живот, е вярата в Господ Христос. Затова целият ад чрез цялата си злоба се е надигнал против Христовата вяра. И когато му се удаде да отвърне поне един човек от вярата, с това той го отвръща от Бога и го тласка чрез своето зло към всички духовни смърти, зад които се простира безкрайното царство на гнойния и смърдящ мрак – ада. Ако отпадне от Христа, човек ще отпадне от Вечната Истина и ще потъне в подвижните пясъци на псевдоистините, на квазиистините; ще отпадне от Вечната Истина и ще пропадне в безкрайната смърт; ще отпадне от рая и ще се срине в пъкъла. Колкото е по-голяма вярата на хората в Христа, толкова е по-голяма яростта на демоните против тази вяра и толкова повече са нападките срещу Христовите хора. Цялата стратегия на сатаната се състои в това – да направи греха нещо желано за хората чрез най-съвършената козметика, която може да измисли съвършеният в злото ум на сатаната, и така да лови хората, склоняйки ги към отпадане от Христа. Кой е отпаднал напълно от Христа – Бога – Слово? Сатаната. А в човешкия род най-пълното отпадане от Господа Христа ще представлява антихристът. Това ще бъде най-пълният образец на отстъпничество от Христа Бога, от Неговата Истина, от Неговата Правда, от Неговата Любов, от Неговата Мъдрост, от Неговата Богочовечност, от Неговата Вечност в човешки облик. Но и всяко отпадане от Христа има в себе си нещо антихристово и поради това сатанинско. Но историята на

човешкия род не ще свърши, докато сатаната не покаже на земята цялата сила на своето зло. А той ще я покаже най-цялостно и най-пълно в лицето на антихриста, за да отвърне от Христа колкото се може по-голям брой хора и чрез тях да проведе последното и заключително сражение с Господа Христа. Когато антихристът пребивава в земния свят и изведе на борба против Христа цялото зло на сатанинското царство и когато това зло покаже цялата си сила – и само по себе си, и чрез хората, които доброволно ще го следват – тогава ще се случи най-масовото отпадане от Христовата вяра в човешкия род, тъй като лъжепророци и лъжеучители ще прельстят мнозина и беззаконията ще се увеличат, и любовта на мнозина ще охладнее (**ср. Мат. 24:12**), така че, когато Господ дойде за втори път, ще намери ли вяра на земята? (**Лук. 18:8**).

Автор: ***Преп. Иустин Попович***

• ДЕТСКИ СВЯТ •

НА ДЕЦАТА ЗА ДУШАТА

ПРИКАЗКА

Петьо се шляеше из къщи. Всичките играчки му бяха омръзнали. И ето, че майка му поръча да отиде до магазина като му каза:

– Съседката ни, леля Мария, си счупи крака. Няма кой да ѝ купи хляб. Едва се движи. Хайде, ще ѝ се обадя да я попитам, дали ѝ трябва нещо от магазина.

Леля Мария много се зарадва на обаждането. А когато момчето ѝ донесе цяла торба с продукти, тя не знаеше, как да му се отблагодари. Неизвестно защо показа на Петьо празната клетка, в която доскоро живеел папагал, който бил единственият ѝ голям приятел. Леля Мария се грижела за него, споделяла с него мислите си, а той взел та отлетял. Сега няма на кого да каже една дума, няма за кого да се грижи. А що за живот е това, когато няма за кого да се грижиш?

Петьо погледна празната клетка, патериците, представи си, как леля Мария едва се придвижва из празния апартамент, и в главата му дойде неочаквана мисъл. Той отдавна събираше пари, които му даваха за играчки. Все не можеше да си намери нещо подходящо. И ето, че му се появи идея: да купи папагал за леля Мария. След като се сбогуваха, Петьо излетя на улицата. Прииска му се да влезе в зоомагазина, където бе виждал различни папагали. Но сега той ги гледаше с очите на леля Мария и не можеше да разбере кой е най-подходящият за нея.

Петьо реши да разпита съседката за беглеца. На следващия ден той каза на майка си:

– Обади се на леля Мария… Може би ѝ трябва нещо.

Майка му застина за миг, после го прегърна и каза:

– Ето че ставаш човек.

Петьо дори се обиди:

– По-рано не бях ли човек?

– Беше, разбира се, – усмихна се майка му, – но сега и душата ти се събуди. Слава на Бога!

– А какво е това душа?

– Това е способността да обичаш.

Майката погледна сина си изпитателно:

– Може би сам ще ѝ се обадиш?

Петьо се смути. Майка му набра номера:

– Здравей, Мария! Петьо иска нещо да те пита. Ей сега ще му предам слушалката.

В тази ситуация нямаше друг избор и Петьо каза смутено:

– Лельо Мария, искате ли да ви купя нещо?

Какво се случи точно, Петьо не успя да разбере, но съседката му благодари с някакъв необичаен глас. Благодари му и го помоли да ѝ купи мляко, ако отива до магазина. От друго нямала нужда.

Когато Петьо звънна на звънеца, чу как леля Мария бърза да се придвижи с патериците до вратата.Тя не искаше да го кара да чака.

Докато съседката търсеше пари, за да си плати заръчаното, момчето сякаш случайно започна да я разпитва за изчезналия папагал. Леля Мария му разказа и за цвета му, и за поведението.

В зоомагазина имаше няколко подобни папагалчета. Петьо избира дълго. Когато донесе подаръка си на леля Мария, не мога да ви опиша, какво стана! Познайте сами!

Преведе ***от руски език: Диана Янчева (сп. „Камбанка“)***

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

11 СЕПТЕМВРИ
Неделя преди Въздвижение. Преп. Теодора Александрийска. Гл. 3, утр. ев. 1, ап. Гал. 6:11–18 (с. 378), лит. ев. Ин 3:13–17

12 СЕПТЕМВРИ
Св. свщмч Автоном (*Отдание на Рождество Богородично*) (Тип. с. 75)

13 СЕПТЕМВРИ
Св. свщмч Корнилий стотник (*Предпразненство на Въздвижение на Честния Кръст*) (Тип. с. 76)

14 СЕПТЕМВРИ
† Въздвижение на Св. Кръст Господен (*Кръстовден*) (*Строг пост*) (Тип. с. 77–81)

15 СЕПТЕМВРИ
Св. вмчк Никита.
Преп. Филотей. Св. мчк Леонид

16 СЕПТЕМВРИ
Св. вмчца Евфимия Всехвална.
Св. Людмила Чешка. Св. Киприан, митр. Киевски и Московски. Св. Севастиана. Св. Мелитина Марцианополска

17 СЕПТЕМВРИ
✻ Събота след Въздвижение.
Св. мчци София, Вяра, Надежда и Любов. Св. мчца Теодотия. Св. Пелий, еп. Египетски (Тип. с. 81)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—**протойерей Емилиян Костадинов**
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg